

X (9:10): Тому я рада,
що ми друзі. Саме це я так
недолуго намагаюся
сказати.

X (9:18): Якщо цього разу
я тобі снитимуся, хай буде
сон, що я вмію літати
чи ставати невидимою.
Чи що моя найкраща
подруга Шер. Це значно
крутіше, ніж спущена
шина.

X (9:19): Не те щоб
я припускала, що
регулярно тобі снюся.

X (9:26): І ти не снишся
мені аж так часто. Отож.

X (9:39): Байдуже.
Скоро поговоримо!

Перший розділ

Ханна Беллінгер завжди була радше актрисою другого плану, ніж виконавицею головної ролі. Зіркою. Якби вона жила в Англії часів Регентства, то була б секунданткою на всіх дуелях, але сама б не брала до рук пістолета. І зараз це було найочевидніше: вона саме сиділа в темній кімнаті для прослуховувань і спостерігала за дівчиною, що ідеально підходила на роль головної героїні, яка демонструвала емоції так, ніби від цього залежало її життя.

Долоні Ханни зникли в руках її світшота, як черепахи-близнюки, що сховалися в панцирі, а її невидимі пальці вчепилися в блокнот на колінах. Ось і він. Великий фінал. В іншому кінці залу продюсерської компанії «Народжені бурею» їхній головний актор проганяв сцену з останньою актрисою, яка поклала сподівання на цей день. Із восьмої ранку двері студії не зачинялися через потік юних актрис з широко розплющеними очима, і було ясно, що жодна з них не стане гідною партнеркою Крістіану, доки Ханна не почне помирати з голоду, а її рот не зводитиме через несвіжу каву.

Таким було життя асистентки режисера.

— Ти забув про довіру до мене, — розбито прошептіла руда, сльози стікали їй щоками, залишаючи доріжки туші. Дідько, ця дівчина була вогонь. Навіть Сергій,

сценарист і режисер проєкту, був заскочений зненацька, що було нехарактерно для нього: дужка окулярів затиснута між повними, мрійливими губами, щиколотка лежить на коліні іншої ноги й погойдується. Це була його *вражена* поза. Після двох років роботи його продакшн-асистенткою та тривалого нерозділеного кохання до цього чоловіка Ханна знала про нього все. І ця руда могла поставити свою орендну плату на те, що отримає роль у «Запамороченні славою».

Сергій повернувся до Ханни, яка скулилася в кутку холодної конференц-зали, і схвильовано підняв чорну брову. Розділена ними мить тріумфу була настільки несподіваною, що блокнот зісковзнув з її колін і з гуркотом упав на підлогу. Збентежена, вона потягнулася за ним, але не захотіла втрачати цю мить з режисером, тому сіла назад і показала Сергію великий палець. І тільки потім згадала, що її палець захований у рукаві світшота, тож вийшов дивний, схожий на морську зірку жест, який він однаково пропустив, бо вже відвернувся.

Ну ти й дурена.

Ханна повернула блокнот на коліна й вдала, що пише дуже серйозні нотатки. Слава богу, що в глибині студії було темно. Ніхто не міг побачити, як приливна хвиля кольору помідорів набігає на її шию.

— Кінець сцени! — вигукнув Сергій, встаючи з-за продюсерського столу, що стояв навпроти зони прослуховування, щоб повільно поплескати в долоні. — Надзвичайно. Просто неймовірно.

Руда Максін сяяла, одночасно намагаючись витерти туш полою своєї чорної футболки:

— Ого. Дякую.

— Та наче нічого, — Крістіан зітхнув, подаючи знак Ханні, щоб та принесла йому попити чогось холодного.

Обов'язки.

Вона підвелася зі стільця, відклала блокнот, дістала напій актора з мініхолодильника, що стояв біля стіни, і піднесла йому. Коли вона простягнула тому металеве горнячко, а він не зробив жодного руху, щоб узяти його, Ханна зіщипала зуби й піднесла соломинку до його вуст. Йому вистачило нахабства зазирнути їй в очі, шумно сьорбаючи, і вона подивилася на нього з кам'яним виразом обличчя.

Це те, чого ти хотіла.

Постійна робота, яка дозволяла їй заробляти і не залежати від усіх тих мільйонів, які її вітчим тримав у банку. Якби вона назвала своє прізвище, старий добрий Крістіан виплюнув би свій холодний чай. Але, окрім Сергія, ніхто не знав, що Ханна — донька легендарного продюсера, і це було її власне рішення.

Пасербиця, подумки виправила вона себе.

До минулого літа вона б і не подумала робити це.

Чи справді та поїздка до Вестпорта була пів року тому? Тижні, які вона провела над баром на тихоокеанському північному заході, з любов'ю реставруючи його разом із сестрою в пам'ять про їхнього біологічного батька, здавалися туманним сном. Якого вона, мабуть, не могла позбутися. Він пропливав її свідомістю, ніби дельфіни, що кружляють у хвилях, змушуючи її сумувати в найнесподіваніші моменти. Як-от зараз, коли Крістіан витріщався на неї своїми очима для розбивання сердець, даючи їй зрозуміти, що вона може прибрати соломинку.

— Дякую, — пробурчав він. — Тепер мені треба пісяти.

— Подивись на це з іншого боку, — прошепотіла Ханна, щоб не завадити захопленому Сергію. — У туалеті є дзеркала. Ти їх так любиш.

Крістіан пирхнув, дозволивши невдоволеній усмішці підняти один куттик його рота:

— Боже, ти така сучка. Я люблю тебе.

— ...це те, що ти кажеш дзеркалам?

Вони обмінялися поглядами й помикуванням губ.

— Думаю, я скажу за всю знімальну групу: здається, ми знайшли нашу Ларк, — промовив Сергій, обійшовши стіл і поцілувавши в обидві щоки актрису, що підстрибувала від радості. — Ти готова до початку зйомок наприкінці березня? — Не чекаючи відповіді дівчини, Сергій притиснув до чола кісточку пальців. — Зараз я бачу геть іншу локацію для зйомок. Енергетика, яку Крістіан і Максін створюють разом, не працює на тлі Лос-Анджелеса. Я впевнений. Вона така земна. Така оригінальна. Вони відшліфували краї одне одного. Нам потрібне м'якше місце. Гострі кути Лос-Анджелеса лише зачепляться за них, стримуватимуть.

Ханна принишкла, спостерігаючи, як за столом продюсери обмінюються знервованими поглядами. Його творчий темперамент не був грою — і Сергій мав схильність бути мінливішим, ніж більшість. Одного разу він змусив усю знімальну групу зав'язати очі, щоб вони не розріджували магію сцени, дивлячись на неї. *Кожна пара очей знімає ще один шар таємничості!* Але цей темперамент був однією з головних причин, чому Ханну тягнуло до режисера. Він оперував хаосом, підкоряючись примхам творчості. Він вірив у свій вибір і не гаяв час на скептиків.

Справжній лідерський матеріал.

Як це? Бути зіркою у фільмі про своє життя?

Ханна так довго грала другу скрипку, що в неї почався артрит. Її сестра, Пайпер, з дитинства вимагала уваги, а Ханні завжди було комфортно чекати в кулуарах на свій вихід актриси другого плану, навіть коли вона вкотре вносила за сестру заставу. Отам вона сяяла. Підтримувала героїню в найскрутніші моменти, виступала

на захист головної героїні, коли це було необхідно, говорила правильні речі у вирішальній розмові віч-на-віч.

Актриси другого плану не хотіли й не потребували слави. Вони задовольнялися тим, що підтримували головну героїню і допомагали їй виконувати її місію. І Ханна була задоволена цією роллю. Хіба ні?

Спогад просочився без її згоди.

Спогад, який чомусь змушував її нервувати.

Того пообіддя пів року тому на виставці вінілу в Сіетлі вона відчула себе головною героїнею. За розгляданням платівок з Фоксом Торнтоном, рибалкою, що ловить королівського краба, та викрадачем жіночих сердець найвищого гатунку. Коли вони стояли пліч-о-пліч і слухали Silver Springs в одних AirPods на двох, світ навколо них ніби зникав.

Просто аномалія.

Просто випадковість.

Стривожена, можливо, через дев'ять чашок чорної кави, які випила за день, Ханна повернула холодний чай Крістіана до холодильника й чекала осторонь, щоб побачити, який кручений м'яч Сергій збирається кинути команді. Чесно кажучи, вона обожнювала його різкі зміни настрою, навіть якщо більше ніхто їх не любив. Бурю його уяви неможливо було зупинити. Йому можна було позаздрити. І це було сексуально.

Цей хлопець був її типом.

А от вона не була його типом, якщо останні два роки на щось натякали.

— Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що більше не бачиш Лос-Анджелес як фон? — запитав один із продюсерів. — Ми вже маємо дозвіл на зйомки.

— Я що, один бачу, як у цій сцені падає дощ? Тиху меланхолію, що розгортається навколо них? — хто б не

захотів зустрічатися з чоловіком, який використав такі терміни, не змигнувши оком? — Ми не можемо протиставити їм сиру гучність Лос-Анджелеса. Це їх заглушить. Треба дати розцвісти нюансам. Треба дати їм кисень, простір і сонячне світло.

— Ти щойно казав, що хочеш дати дощ, — зауважив продюсер.

Сергій розсміявся так, як сміються митці, коли хтось занадто тупий, щоб зрозуміти їхнє бачення.

— Рослині потрібні сонячне світло й вода, щоб рости, так? — від розчарування його зазвичай легкий слов'янський акцент посилювався. — Нам знадобиться витонченіше місце для зйомок. Місце, яке дозволить акторам сфокусуватися.

Латріс, нова відповідальна за пошук локацій, повільно підняла руку:

— Наприклад... озеро Толука?

— Ні! За межами Лос-Анджелеса. Уявіть...

— Я знаю таке місце, — Ханна сказала це не подумавши. Її губи заворушилися, а потім слова зависли в повітрі, як бульбашка з коміксів, яку вже не можна луснути. Усі одразу обернулися, щоб подивитися на неї. Дуже нетипова ситуація для акторки другого плану, навіть якщо їй і було приємно, що Сергій дивився на неї довше, ніж кілька звичних швидкоплинних секунд. Це нагадало Ханні — радше недоречно — про те, як хтось інший приділяв їй свою безроздільну увагу, іноді вловлюючи її настрій із текстових повідомлень.

Тож далі вона говорила в надії викреслити з пам'яті цю зайву думку.

— Минулого літа я провела певний час у штаті Вашингтон. У маленькому рибальському містечку, що зветься Вестпорт, — вона казала це з двох причин.

По-перше, хотіла підтримати ідею Сергія і, можливо, отримати одну з тих швидкоплинних усмішок. А по-друге, що якби вона змогла під виглядом роботи вирватися на побачення з сестрою? Якщо не враховувати їхній короткий візит на Різдво, вона бачила Пайпер та її нареченого Брендана лише раз за пів року. Від туги за ними Ханна постійно відчувала біль у шлунку.

— Рибальське містечко, — міркував уголос Сергій, подумки переписуючи сценарій. — Розкажи мені про нього докладніше.

— Що ж, — Ханна вивільнила руки з рукавів. Не можна було вступати в розмову з геніальним режисером, спеціалістом із локацій та групою продюсерів, сховавши кулаки в рукавах світшота Університету Каліфорнії в Лос-Анджелесі. Вона вже проклінала своє рішення зібрати солом'яного кольору волосся під бейсболку сьогодні вранці. *Не будемо додавати згадки про сестринські стосунки.* — Це похмуре й туманне містечко, розташоване просто на воді. Більшість мешканців живе там від народження, і вони дуже, ну, — *замкнуті, непривітні, чудові, схильні захищати,* — орієнтовані на рутину. Риболовля — їхній заробіток, і, гадаю, можна сказати, що там присутній елемент туги. За рибалками, які пішли з життя.

Як її батько, Генрі Кросс.

Ханні довелося проковтнути клубок у горлі, щоб говорити далі.

— Воно химерне. Справляє враження пошарпаного. Воно ніби, — вона заплющила очі й почала шукати порівняння у своєму музичному каталозі, — знаєте гурт Skinny Lister, який робить щось на кшталт сучасної інтерпретації моряцьких пісень?

Вони витріщилися на неї порожніми очима.